

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezéd ügyében legyen. A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

HUFIBÚCSÚ

Gondolkodni való érdekesség:

A három HUFI-s munkatárs legelső és íme legutolsó írásának zárómunka egybefonva, ahogy egybefonódnak az életünk gondolatainak száalai is:

- Espinosané Dr. Benkő Teri cst.: 2007. március:

„...nagyszüleimnek és szüleimnek köszönhetően, nekem két hazám van!...”

2014. március:

„Köszönöm Istennek és társaimnak, hogy ez újság részese lehettem, köszönöm nektek, hogy olvastatok. A viszontlátásra, ill. viszontolvasásra!”

- Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst.: 2007. június:

„Ha spanyolul beszélsz, argentin vagy, ha németül, akkor német, angolul, angol lehetsz, de a legkedvesebb, ha magyarul beszélsz - és magyar is maradsz.”

2014. március:

„A magyar nyelv, remélem meggyőztelek barátom,

ZSUZSI-TERI-ZOKA

Különleges-legszebb nyelv, kerek e nagy világon.”

- Zólyomi Kati cst.: 2005. május:

„... Buenos Airesben rendkívüli események előtt állunk... Szeretettel köszöntök mindenkit az első rovatunk megjelenése alkalmából!”

2014. március:

„... szünet állt be a fonásba. Nemsokára folytatjuk. Újabb fonalat sodrunk. Az újra találkozásig, szeretettel...”

(ZK)

Záró „HUFImondattunk”:

„Soha le nem mondani,
Soha el nem csüggedni,
Ha kell mindig újra kezdeni!”

(Kossuth Lajos)

Olvasunk... és gondolkozunk

Idegen ez az állapot: nekilátok az írásnak, tudván, hogy Hírlapunknak ez lesz az utolsó példánya! Nem a mindenkori lelkesedés hajt, hanem a csupasz felelősség. Nem is ömlenek belőlem könnyen a szavak, mint mindig.

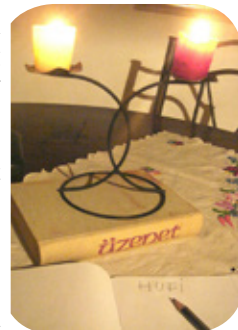
Pedig tényleg sokmindenről írnék ennek kapcsán. De nem mehetek túl a megszabott szövegmennyiségen, és egyébként sok más, szebb szöveget is lehet majd lejjebb olvasni. Szóval rendkívüli újságot tart kezében az olvasónk. Rendkívüli volt az első számunk is, kilenc évvel ezelőtt. Ez viszont most az utolsó. Számomra a legelszomorítóbb az, hogy ha megfelelőbb anyagi keret lenne, akkor nemcsak, hogy az újság is folytatódhatna, hanem főszerkesztőnk, Zsuzsó mellé is akadhatna egy-két fizetett, keze alá bedolgozó praktikus titkári munkaerő.

Nehéz ezt most röviden elemezni... mert nem szolgálatról, sem filantrópiáról, nem is a magyarságról van szó. Döbbenet. Szomorúság. Úr, óriási hiányérzet lesz ez! Nagy átlálás! Épp, amikor megközelítettük a hegycsúcst - vége a felmázásnak. Majd egy másik hegyet kell kiszemelniünk magunknak! Teljes kilenc éve mászunk a kommunikáció hegyét! Ekkora meggyőződés után bizony nem könnyen felfogható a félbeszakadás! A közösségek elfáradhatnak, de nem így az emberek! E fogalomban bízom, és előre megálmodom és feltételezek egy éber folytatást.

*

Újabbban itt, Buenos Airesben már azt is megszoktuk, hogy miként lehet sötétségben élni! Már a múlt havi Hufit is első

ízben és nagyrészt kézzel írtam meg, egy kis füzetbe, mivel sok olyan nap volt, 3 nap egymás után is, amikor kivágták az áramot. Gyertyafény mellett írtam (amúgy is mindig este írok, amikor csend van), és apró, sötétséghez alkalmazkodó rutinokat építettem fel magamnak. Kis, kedves szertartásokat. Nem egyszer élveztem is a „csonka hangulatot”.

Kihüvelyezhető volt az üzenet. Alkalmazkodnom kell - de mindenhez! Most is: el kell fogadnom, hogy „ez” az újságom nem lesz tovább. Egyszerre kimondhatatlanul örülök és hálás vagyok, hogy eddig volt, és befogadott engem, akár Ti is, olvasóim. Minden lezárt szakasz után vállunkon a tanulság kulacsa. Ebből merítve tovább iszik az élet. Az állandó újjászületés a feladat: alapterv, munka és előrehaladás! Sebj, ha ijesztő, ha nehéz, ha túl merésznek mutatkozik. A magyar kert befogadja a friss magocskákat, és megöntözi a földjét a reménységgel teli korsójával!

„Lánc-lánc eszterlánc, eszterlánci cérna, cérna volna, selyem volna, mégis kifordulna...”

Kifordult a cérna - és hirtelen elszakadt. De nincs vége, csupán szünet állt be a fonásba. Nemsokára folytatjuk. Újabb fonalat sodrunk. Az újra találkozásig, szeretettel,

Zólyomi Kati

Virtuális interjú:

Képzelt beszélgetés a felvidéki Bartusz Rékával

a magyarságról, a néptáncról, a továbbépítésről - egyszerűen: a megmaradásról...

Mit tesz a tánc OTT, a tánc ITT...

Csodák-csodája, egy őrangyal intézkedése folytán mesebeli eszmecsere történt! Hírlapunk egyik hűséges tudósítójával, **Bartusz Rékával** írtuk le érzéseinket, véleményünket és a jövő felé kiáltó vágyainkat. Íme, az eredmény, hálák-hálája az internetes kapcsolatunknak!

Bartusz Réka OTT (Felvidék)

Zólyomi Kati ITT (Buenos Aires)

ZÓKA: Újabbban gyakran jár az eszemben ez a kérdés: hova tűnnek el, sodródni el az aktív magyarok? A példaképeim lassan elhunynak, és ez furcsa érzést hagy bennem. Nem találok megfelelő helyetteseket. Sosem féltem, mindig sok tucat emberrel körülveve működtem! Újabbban viszont mennyiségben és hozzáállásban is nagy változást veszek észre!

RÉKA: Környezetemből, meglátásomból, észrevételeimből kiindulva szerintem nem tűnnek el az aktív magyarok. Épp ellenkezőleg! Minden erejükkel próbálnak harcolni, küzdeni a célkitűzéseikért. Pl. magyar tüntetést szerveznek a fővárosban, vagy, hogy a táncnál maradjak, koreográfus-szemléket, táncversenyeket, fesztiválokat, táborokat szerveznek, amellyel megmutatják, bizonyítják, hogy sokan vagyunk, itt vagyunk és ápoljuk örökségünket. Tény és való, hogy az elmúlt évben több közéleti személyiség elhunyt, akik alappillérnek számítottak a felvidéki néptáncvilágban. Pl. **Ág Tibor** (néprajzkutató, népdalgyűjtő), **Varga**

Ervin (koreográfus). De az eltűnésben vagy az eltüntetésben sajnos nagy szerepet játszik a politikai hatalom, irányítás.

Z: A néptáncvilág tápláló és megmentő ereje hat leginkább a magyar életemre. Ilyen értelemben nem aggódom annyira, hiszen a mozgalom akkora gyökereket eresztett az egész világon, hogy nehezen lehet még elképzelni is a megszűnését. A szakkapcsolatok egyre gyakoribbak és értelmesebbek! Minálunk ez lényeges, és a nagy távolság áthidalása már nem jelent gondot.

R: Az életem szerves és elválaszthatatlan részét képezi a néptánc, népi kultúra. Sok olyan személlyel volt szerencsém találkozni, megismerkedni, akik a felvidéki néptáncvilág megmaradását, fenntartását, átadását szorgalmazzák, munkájukkal segítik. Egy találkozás, beszélgetés mindig nagy hatással van rám. Ilyenkor mindig megerősödik bennem az elszántság, tenni akarás, és tudom, minden megvalósított dolognak (legyen az egy bemutató, tánc-ház) van gyümölcse.

Z: A megszűnés szó itt Argentínában már régen fenyeget bennünket. Annyira távol vagyunk a forrástól, hogy ez egy olyan állapotba helyez minket, amelynek mindenkortól határozottan két oldala van. Egyrészt lehetővé tett egy vitathatatlan szabadságérzést, egy állandóan mesés, reménybe burkolt magyar életet. Másrészt viszont ez az elszigeteltség óhatatlanul az elfogyásba vezethet, ha nem jól és lelkiismeretesen, szüntelen dolgozunk: ide nem érkezett, nem érkezik és nem fog érkezni sosem utánpótlás: Mi fogyunk!

R: Szerencsére eddig nem merült fel bennem a megszűnési veszély. Hiszen sokan vagyunk, és rengeteg a felvidéki gyermekcsoport. Olyan együttes-vezetők vannak, akiknek szívügyük a néptánc tanítása, átadása, hagyományok ápolása. Törődnek az utánpótlással, igyekeznek minden gyerekben, fiatalban elültetni a magot, a néptánc, népzene szeretetét. Bár

a veszély mindig ott van, mindig felmerül. Ez pedig az egyes rendezvényekre szánt költségekben tűnik ki. Évről évre kevesebb pénzt fordít az állam a kulturális eseményekre, ráadásul a kisebbségre még kevesebb pénz szánnak. A parlament által elfogadott új költségvetési tervezetben újabb 10%-ot vonnak meg. Így valószínűleg kevesebb esemény valósulhat meg. Hosszú távra nézve ez komoly gond lehet számunkra.

Z: Itteni néptáncos környezetemben nincs kiből merítsek tudást, erőt. Ennek ellenére, akik hajtjuk előre a mozgalmat szó szerint kimeríthetetleneknek kell megmaradnunk! A kitarás egyszerűen egymás tekintetéből fakad. A kedv egy produktív táncpróbából, egy szépen betanult táncrendből, egy idelátogató kolléga örömeiből meríthető! Mindezeket a helyzeteket meg kell teremtenünk magunknak.

R: Minden egyes próba alkalmával feltöltődöm. Ha új táncot tanulunk, koreográfiát készítünk, az mindig erőt ad a kitaráshoz, mert tudom, hogy a munkánk meglesz a gyümölcse, ami mindig jó érzéssel tölt el. De talán ami a legjobban ösztönöz a folytatásra, ami a legnagyobb örömet jelenti számomra, az az, ha egy magyarok lakta településen, faluban lépünk fel. Ott az emberek (idősek, fiatalok egyaránt) azért jönnek el, hogy minket

megnézzenek, magyar kultúrát lássanak. A műsor végén állva tapsolnak, sokszor az idősek arcán könnyeket vélek felfedezni. Ilyenkor a szívemet boldogság, melegség tölti el. Azokból a csillogó szempárok közül mindig erőt tudok meríteni.

Z: Minálunk a néptáncvilág majdnem hat évtizedre visszavezethető kincs! Ámde a meggyőződés váratott magára. Hiába volt mindenki - sokan! - valamikor hosszabb ideig néptáncos, a közösségünkben mindnyájan más magyar vonatkozású körökben is kaptunk felelősséget. Az időhiány, az élet sodrása sokaknak félbeszakította elképzelését, sokan nem is juthattak el odáig, hogy elsajátíthassák ezt a meggyőződést!

R: Olyan emberekkel vagyok körülveve mind a munkahelyemen, mind az együttesben ahol táncolok, akik elkötelezettek, elhivatottak a népművészet iránt. Úgy gondolom, azért tudunk jól együttműködni, azért találtuk meg a közös nevezőt, mert egyet képviselünk. Mindannyiunknak ugyanaz az elképzelése, közös a célunk.

Z: 12 éves korom óta táncolok, de a valódi néptáncvilággal csak 21 évesen találkoztam, amikor először sikerült átmennem Magyarországra. Attól a pillanattól kezdve a tánc életem központja lett.

Folyt. a 2. oldalon

BUENOS AIRES-I MAGYAR NÉPTÁNCMOZGALOM

Havi táncház a Mindszentynumban

2013. december: A Mákos zenekar szolgálja az élőzenét, Kolompok és Regösök járnak a táncot, vidám és megelégedett a közönség, mindenki élvezi. Eltart hajnalig a pillanatig sem lankadó hangulat!

Ez már a harmadik táncház volt, egyszer havonta történik 2013 októbere óta. Természetesen az az elvárás, hogy be-

idegződjön a köztudatba, és egyre többen vegyenek részt. Mindig van mellé vacsora, bőven hideg ital és a szokásos „táncoktatás” is azok számára, akik nem néptáncosok. Ez a célja azért, hogy a magyar népi táncművelés rendszeresen megközelíthesse a nagyközönséget is. *Szuper!*

(ZK)

„De szépen szól a muzsika...”

De szépen szól a muzsika,
Nékem mégsincs kedvem soha.
Nincsen, aki vigasztaljon,
Csak aki megszomorítson.

Húzzad cigány, mert már látom,
Hogy múlik ifjúságom.
Szomorúan, keservesen,
Amilyen az én bús kedvem.

Széki magyar (négyes), Szolnok-Doboka,
Észak-Mezőség, Erdély.

Mákos zenekar, b.-j.:
Bonapartian Edi,
Lajtavár Márton, Kerekes Miki

Forrás-pusztá-falévé! Népdalszó a szívben él!
Megismerlek, megszeretlek, elfogadlak,
Átöllelek, teljes kedvvel BEFOGADLAK!

A ramszolgálati krízis van Argentínában... A szörnyűen meleg januárunk alatt, a számtalanszor áram nélkül maradt olivosi negyedünk parányi oázist teremtett magának! **Hunyadi Péter Peti** (hegedű-ethnográfus), **Hrúz Szabolcs Szabi** (Düvő brácsás) és **Juhász Zolt Juki** (nagybőgős) hazai népi muzsikuskok látogattak meg minket, a Buenos Airesben élő magyar néptáncosokat, amatőr népzeneészeket!

Buenos Airesben két népzeneke alakult és működik: a **MAKOS** trió (**Bonapartian Edi** primás, **Kerekes Miki** bőgős, **Lajtavár Márton** brácsás) és a **CEFRE** (**Benkő Sorbello Carolina Pelu** primás, **Benkő Sanyi** bőgős, **Jeszenszky-Böhm Zsuzsi** brácsás). Csekély három napig voltunk együtt, ámde akár egy egész életnek is megfelelt volna a gyönyörű, feltöltő élmény. Három nap magyarbarátság, megosztott ismerkedés és átadott tapasztalat. Három nap állandó beszélgetés és muzsikálás, zengő zenésző a Kárpát-medence minden magyar sarkából! Péntek reggel érkezett meg a **Tenkes**-nek elnevezett „összetett” zenekar (a Tenkes hegy után, a dunántúli Villányi hegység magasabb csúcsa).

Kezdődik a sűrű program. La Lucila: séta a La Plata folyónk partjaira, az óriási, tengerkinézésű vízrengeteg mellé. Borzasztó meleg van, mégis élvezetes, érdekes a séta. A beszélgetés is! Estére már meg van beszélve a **Benkő Sanyiéknál** való összejövetel. Zárt körben, a szenvedélyesekkel! Előkerül az összes hangszer: három hegedű, két bőgő és két brácsa. Órákig tart a muzsikálás... Már világosodik, mire szétcséledünk - de csak néhány rövid alvási órára, hiszen szombat táncház van kihirdetve a palermói Mindszentynumban.

Juki Péter Szabi
"TENKES" zenekar

Már jóval 40 fok fölötti hősegeket érzünk! Mégis remek hangulat kerekedik, tánc is van a javából. **Tenkes** húzza és húzza: marosszéki, szilágysági, palóc, gömőri, kalotaszegi, széki és moldvai csángó teljes dallamsorozatokat hallgathatnak meg a jelenlévők. Fantasztikus!

Rövid *iszik a zenekar* pihenéseket beiktatva, hajnalra végül „egyedül” maradunk, az intímek. Éneklés és mulatás adódik majdnem reggelig. Egy várt, bár sajnos csak szemerkélő esőcske indít mindnyájunkat haza. - A vasárnap délután **Negrizoli Robi** (Kolomp táncos) martinezi kertjében zajlik le, mivel a zenészek Robi vendégei. Különkülön a három hangszereken folyik az oktatás! Irányítások, hasznos tanácsok, technika és stíluslemzésekkel telik el néhány igen értékes óra. Nagyon tanulságos a mieinknek!

Estefelé irány **Blahókék** munrói nagykertés háza: ez már a búcsúzás zenés vacsorája: kimondottan jól sikerül minden! Az *asado* prima, a hideg ital remek, a csillogós ég festői, és végre nincs meleg! Késő van. A zajos beszélgetés végetér, a sok nevetés elcsendesül, **Tenkes** hangszerhez simul és mi, itteniek, az utóbbi évek három legszebb óráját éljük át: ki a fűvön ülve, ki a kerti székek mélyébe húzódvá, itt-ott egy-egy kéz a kézben, halkan énekelve, könnyezve. A muzsikuskok „kérésre” húzzák! Minden kedvenc népdal egy kedves emléket hoz vissza, magyarságunk legmélyebb megosztott élményeit idézi fel. Az utolsó persze, ez a lassú:

Virtuális interjú ...

A tudás elsajátítása egy magányos út volt és még mindig az. Számtalanszor érzem magam egyedül. Sok éve követem a *Pozsonyi* (Édesapám szülővárosa) *Szöttes* és az *Ifjú Szívek* együtteseket. Szerettem volna valamikor velük dolgozni, része lenni az ottani munkának. Nyilván ez nem történhetett meg. Ettől függetlenül hálás vagyok az életnek azért, hogy meggyőződött, szenvedélyes néptáncost és gyűjtőt formált belőlem. És azt is tudom, hogy ezt itt kell elvégezzem, a közösségemért, mindazokért a magyarokért, akik talán az én meggyőződésem által bukkannak rá az identitásukra!

R: Óvodás korom óta a néptánc, a népzene elválaszthatatlan része az életemnek. Hajlamos vagyok minden mást háttérbe szorítani és csak a tánc, a kultúrával foglalkozni. Egyfajta ragaszkodás ez a részemről. Nem tudom pontosan megmagyarázni. Valamiféleképpen így is próbá-

Folyt. az 1. oldalról

lom magyarságomat megőrizni. A néptánc által érzem magam igazán magyarnak. Az egyes tájegységek, falvak táncai, motívumai, a népdalok végláthatatlan tengere, sokszínűsége, mind a nagyszüleinktől, dédszüleinktől kapott hagyatékot, örökséget jelentik számomra. Mindezek pedig a múltunk, a jelenünk és a jövőnk.

ZOKA: Kár, hogy nem személyesen történt meg eszme-cserénk megfogalmazása. De kimagasló az eredmény, hiszen egyikünk sem olvasta el a másik válaszait... Jómagam is csak most teszem az összeillesztés alatt. Csak az irányt szabtam meg előre: Csodálatos a hasonlatosság! Pedig Réka Felvidéken, én Buenos Airesben írtam. Nem vagyunk egykorúak, még nem is ismerjük egymást személyesen, csak egy jó ideje „olvassuk” egymás írásait.

De néptáncosok vagyunk, vagyis TESTVÉREK!

Bennem maradt, bennem pihen meg és bennem lüktet, mint a szívdobogásom! Állandóan szól! Alig tudok aludni... Pedig itthon állandó a muzsikaszó! De nem ugyanaz, ha egy cd-ből hallgatom... Látni titeket, míg „táncoltok” a hangszerekkel, érezni jelenlétetek kisugárzását, szemeitek tükrét, verejtéketek átlátszó gyöngyét, mosolyotok és odaadástok kedvességét! Hát ez minden elképzelhető is felülmúl!

Mindig ugyanazt érzem, amikor a hazai magyarok elmentek innen: elsősorban a nagy űrt, a nosztalgiait, a kérdéseim sokszor iszonyatosan vágyódó „nem választát”... és ez a fogalom sosem változik meg. Mert ti nemcsak „hoztok” nekünk, hanem „elvisztok” valamit belőlünk. Egy bizonyos értelemben „megcsonkítottok” minket. Hazavisztok sokmindent magatokkal!

Most az uruguayi testvéreinkkel fogjátok megosztani az időt. Mosolyogva, de féltékeny vagyok. Mi itt, Argentínában azt szoktuk mondani, amikor valami csúsz nagyon rövidre sikerül, hogy *toco y me voy*, azaz „röviden ráhúzok (vagy megérintem) - és máris megyek tovább”...

Így volt most. Az elmúlt napok izzó melege, a hajnalok kellemes szellője, a húrok kimeríthetetlen zengése, az arcotok, a szeretet és a tisztelet... Mennyi minden! Hogy lehet ezt egyáltalán lezser módon megemészteni? Nem lehet!

Bongyorkám, Juki édes! De jó volt ismét átölelni téged, aki már negyedszer voltál itt és „tudod”, mi van minálunk... Szeretlek, mert Te is egy nagy része vagy a *nagytyükörnek*... már megismerhetted lehetőséget. Nem is kell mást hozzáfűzzek! Te tudod, mit érzek. Nehogy ne mosolyogj ránk, nehogy másfelé nézz... nehogy elmúljunk benned!

Szabi! Te kis csillagom! Az az érzésem, hogy csak most foghattad fel, mi van itt. A 2012. találkozó, amikor a Düvő zenekarral voltál itt, túl zajos és sokemberű

hangulata tán nem is engedte meg a megfontolást. Akkor csak izgatottság és újdonság volt, most pedig itt volt előttem kitarva az argentin magyar „béke”... Tegnap este azt súgtam a füledbe, hogy ha valamikor hangszert veszek a kezembe, az már kimondottan egy brácsa lesz! És ez a Te érdemed! Olyan a húrjaidról felemelkedő hang, mint a sejtelmes és kedves zölderdő hangja. Szébb nem is lehetne. Sorsdöntő volt számomra, aki amúgy évtizedek óta a magyar népzene hallgatja és szívja magába, minden apró hangot ismer belőle - és mégis... most ez egy váratlan felfedezés volt. Majdnem, hogy csak a brácsára figyeltem végig... csak az zengett bennem, a jelenléteddel együtt. Végtelen köszönetem ezért!

Péter! Testvérlélek! Amellett, hogy igen örvendtem a személyes találkozásunknak, egy kicsit bánom, hogy nem akadtott időnk néprajzi/ethnográfiai szakmai beszélgetésre is. De bízom abban, hogy még lesz rá alkalmunk, ha nem más, a számítón keresztül. Nem sok fiatal ethnográfussal volt eddig alkalmam személyesen találkozni. „Ideleinn” messze vagyok mindenkitől, egyedül ápolom ezt a lombos fát. Köszönöm a muzsikát, a hangulatot, a szerénységet, a kis rövid beszélgetéseinket! Gyere vissza!

(Blahóné) Juló, (Tcharykow) Szerzszó, (Barkáts) Gabi, (Franciscóné Balthazar) Márta, (Bauer-Vágó) Pali! Édes Kolomp táncosaim! Kimondhatatlanul örülök, hogy része vagytok e mindennek! *Tudom*, mennyire élvezitek, és azt is, hogy mindig nagyobb az igényetek! Hála a Jóistennek! Mindig a rendelkezés-tekre állok!

Drága (Kerekes) Miki, (Benkő) Sanyi, (Bonapartian) Edi, (Jeszenszky) Zsú, (Benkő) Caro! Nem véletlenül adódott ez nektek most, a nyár közepén, vagyis az, hogy mind éppen itt lehettetek! Élveztelek titeket! Látni, ahogy figyeltok, tanultok, elmélyültök és számítottok a jövőnkre! Gyakorlatilag titeket élveztelek a legjobban!

Mi egy fa ágán sarjadtunk, mi család vagyunk, testvér, rokon, barát, munkatárs, minden! Lehet ennél többet kérni? **Én nem is mernék többre vágni**, azért: nehogy eleresszük egymás kezét, de soha! Minél különbözőbbek vagyunk, annál értéke-sebb, annál gazdagabb és annál kihívóbb!

Most tovább kell lépünk, még feljebb, lassan, előre és tovább. Ismét öllelek titeket!

Zólyomi Kati

SZÉP ÉLETT, CSERKÉSZÉLET

Táborozók 2013. december

Hadd vezessem be az alábbi beszámolókat! Az egyiket a Buenos Aires-i Magyarok Nagyasszonya Ics. parancsnoka fogalmazta meg, míg a másikat egy észak-amerikai magyar cs. egyik segéd-tisztje. Mindketten fiatal vezetők, akik a világ két egymástól távol eső országában nevelkedtek magyar cserkészsé. Nem a párhuzamvonás volt érdekes, hiszen két különböző szemszögből alkotnak véleményt, hanem az a tény, hogy egy olyan különös táborról írnak, amelyben ez egyszer mindkét olivosi csapat összes korosztálya vett részt! Együtt!

Ez kihívást jelentett mindenki szá-

mára azért is, mert egy ugyancsak fiatal lány segéd-tiszt vállalta a tábor levezetését, azaz parancsnokságát. A főkonyha sem került akárcik kezébe: a Kolomp együttes 6 „szakács”-táncosa (többen cserkészek) főztek a sok jóévtágyú cserkész számára: A **Benkő** házaspár, **Laci** és **Aranka**, akik eddig nem egy táborban főztek már, a **Lenz** házaspár, **Karcsi** és **Krisztina**, valamint **Kanowsky Albert** és menyasszonya, **Mimi**. Ugyanis mind a hatan géhások voltak az előző vezetőképző táborokban is, Jáureguiben.

Most ez az egyhetes tábor Marcos Paz-on zajlott le, nem nagyon messze a nagyvárostól. Kitűnő szép, tágas, fás, zöld - a cserkészfoglalkozásnak megfelelő helyen!

Zólyomi Kati est.

Mimi, Albert, Krisztina, Aranka, Karcsi és Laci

2013: a decemberi cserkész-táborunk

December 26-án kora reggel indult egy csoport lelkes cserkész és kiscserkész Árgyélus királyfinak segíteni. Messzi területekről is hallottak nehéz feladatunkról, és jöttek segítséget nyújtani: USA-ból, Németországból, Brazíliából. Nagyon vidáman, nevetve, kiabálva, népdalozva indultunk mind együtt.

Egy pár órára rá, amikor megérkeztünk, naaaaaagy meleg és soooooo légy fogadott. Hamarosan minden órs elhelyezkedett, felverte a sátrát, ruhát könnyítet. Fel is fedeztük az aranyalmafát, és Árgyélus apja, a király, megkért minket, hogy figyeljünk nagyon oda, mert valaki minden este odajár almát lopni. A gyerekek nagyon komolyan vették a munkájukat és éjjel-nappal figyelték a fát és számolták az almákat.

Közben persze sokat játszottunk, fürdöttünk a nagy medencében, népdaloztunk, táborfüzöttünk, tanultunk is, és nagyon finomakat ettünk, hiszen magunkkal vittük a profi szakácsainkat. (fotó l. fentebb). Egy este, amikor jöttünk vissza a táborúttól, találkoztunk Árgyélus királyfival az almafánál, de nem volt egyedül - ott volt vele egy gyönyörű lány, Tün-

dérszép Ilona, ő lopta az almákat. Sajnos nemcsak mi láttuk ezt, hanem az öreg banya is, aki másnap elmesélte a királynak.

Tündérszép Ilona eltűnt, és így a feladatunk megváltozott. Most már nem az almáért kellett vigyázzunk, hanem Árgyélusnak kellett segítsünk megtalálni Ilonát. Ezért jöttek még többen a hétvégére, hogy mind együtt keressük Ilonát. Igazán egy nagy és hangulatos csoport alakult ki. A legfiatalabbtól a legidősebbig mind beleéltük magunkat és támogattuk Árgyélust. A nagycserkészek egy estét egyedül töltöttek az erdőben, hátha arra járt Ilona. Mivel nyoma sem volt, útra kelték és jó pár óráig jártak, ameddig beesteledett. Az ügyes cserkészeink megtalálták az ördögök köpenyét, amellyel Árgyélus Tündérszép Ilonához kerülhetett. De a királyfi nem akart egyedül menni, hanem elvitt mindannyiunkat magával. Az egész tábor a köpeny alá bújt - és egyszer csak ott voltunk Ilonánál. Nagy lakodalmat csaptak, mind örültünk, ünnepeltünk, énekeltünk, és még egy nagy *asado*-ban-ketre is meghívtak bennünket.

Am nemcsak szórakozás volt a táborban, hanem komoly tanulás is. Minden tag részt vett először egy forgószínpadon és aztán az akadályverseny alatt egyéni pontozást kaptak. Mindenki átment és megkapta új jelvényeit. Sőt, egy órs a kék nyakkendővel ment a táborba és a zölddel jött haza. Nagy büszkeséggel őt lányt nagycserkészsé avattunk (**Blahó Cili**, **Feal Naza**, **Kozempel Kami**, **Íjjas Diana** és **Basconet Iara**).

Minden egyes tag nagyon pozitívan állt helyt, és ezért élveztük mi is, a vezetők, annyira a tábor. Nagy öröm volt számunkra

láttni ezt a sok vidám és lelkes gyereket. Gratulálni szeretnék az összes vezetőnek és **Mihályfi Kingának**, a táborparancsnoknak, mert kitűnően dolgoztak, felelősen végezték munkájukat és nagyon jól megértették egymást.

És köszönjük a szülőknek is, hogy továbbra is ránk bízátok gyermekeitek és mindig támogattok minket!

Jó munkát!

Lajtaváry Zsú est.
Olivos (Argentína)

A 2013-as Marcos Paz-i táboromról

Azért jöttem Argentínába, hogy a ki-képzésben segítsek a Marcos Paz-i táborban. Itt tudtam meg, mennyien leszünk, hány kiscserkész és vezető lesz. Azt is, hogy nagyon sok cserkészvezetőnek ez lesz az első olyan tábor, ahol a kiscserkészre helyezik a fókuszot.

nagyoknak a kiscserkészekről. A tábor közepére a táborfüzötti számok már szupererek voltak, a programok és játékok is! Csak egy nehézséget kellett megoldani: a magyar beszédet. Ahogy a vezetők magyarul beszéltek, már mindenki azt tette.

Sokat *pilétáztunk* is, vagyis úsztunk a medencében. Élmeny volt, amikor csak akkor engedték be a gyerekeket úszni, amikor magyarul tudtak válaszolni! A tábori konyha remek volt, sok finomat ettünk! Az étkezések alatt is érdekes volt megfigyelni, hogy a nagyok a kicsikkel voltak együtt, magyarul mesélték egymásnak a tábori élmenyeket.

Jung Panni (Németországból) játékokkal, gyakorlattal képzett. A tábor végére igazi család alakult ki. A magyarok, bárhol vannak, bárhol jönnek, gyorsan családi kapcsolatot tudnak kialakítani. Csodálatos családnál voltam, maradandó, szép emlékeim lesznek. Várom, hogy visszajöhessenek ezekhez a csapatokhoz, és része lehessenek a továbbfejlődésüknek!

Jó munkát!

Szóllósi Robi st.
New Brunswick (USA)

Nem izgultam, mert már a buszon odafelé láttam, hogy milyen ügyesen, felelősségtudattal bánnak a kicsikkel. Beszélgettem a kiscserkészekkel, és meg voltam lepődve, milyen szépen beszélnek magyarul. Látszott, hogy nagyon izgultak és várják a tábor.

Volt lehetőségem előadást tartani a

maradandó, szép emlékeim lesznek. Várom, hogy visszajöhessenek ezekhez a csapatokhoz, és része lehessenek a továbbfejlődésüknek!

Jó munkát!

Szóllósi Robi st.
New Brunswick (USA)

A KÖRS évnyitó munkaestje

Furcsa péntek este. Január 31. A rövid nyári záporosok fel-feloldják a fullasztó meleg hatását. Csak a nedvesség kibírhatatlan!

Pontossággal érkezünk meg **Lajtaváryék** házába. A 2014. év egyik legkimagaslóbb kirándulását kell kidolgozzuk: a hagyományos cserkész-évkezdő VEKI-t (vezetői kirándulást)!

Nehezen indult be az ötletzőn, de változatlanul sok érdekes cserkész-témáink foglalkoztunk közben. Beszélgetéseink mindig érdekesek és vidámak! Vacsora után viszont ömlött az ihlet és gondmen-

tesen sikerült lerögzíteni a kirándulás témakörét, sőt már a munkaszétosztást is végrehajtottuk.

Vakációk és elfoglaltságok miatt e gyűlésre a KÖRS fele, azaz négyen tudtunk csak megjelenni: a házigazda (**Benedek Zsuzsi**), (**Haller Ines**), (**Lomniczy Mátyás**) és jőmagam. Hajnalban, eső alatt indultunk haza. Reméljük, ez az év jó lesz, élmenydús, pozitív és legalább egy kicsit könnyebb, mint az utóbbi kettő!

Jó munkát!

Zólyomi Kati est.
a Buenos Aires-i vezetői órs nevében

Figyelem! Március 15-én megkezdődik az év működése!

ZIK
Reggel 10-kor a
Szent László Iskolában

Cserkészfoglalkozás
szokásosan ZIK után,
a Hungáriában

Zsuzsi íróasztaláról...

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst. rovata

KÉPES VAGY?

2007 májusában Zólyomi Kati hozzám fordult egy kérdéssel: „Miért nem írsz rendszeresen a HUFIV-ban a magyar nyelvről?” Nagyon megdöbbentem, csodálkoztam, nagyon megtisztelve éreztem magam, hogy ilyen nagy feladatot szabtak rám, hogy bíznak bennem.

Nagy kihívás előtt álltam. A nyelvek világa mindig is nagyon érdekelt, a magyar nyelv szívügyem, élvezem tanítani, boncolgatni, kitekerni, kicsavarni, innen megvilágítani, onnan elgondolkozni rajta - élvezek vele játszani, és nagyon büszke vagyok arra, hogy anyanyelvem, hogy enyém, és hogy ápolhatom, őrizhetem, továbbadhatom. Ennek az új feladatnak nagyon örültem, bár izgultam is. Tudok olyat írni, ami az olvasók számára érdekes? Nem vagyok nyelvész. **Képes leszek erre?**

2007. júniusban megjelent az új rovatban az első írásom. **Azóta eltelt 7 év.** Sok idő - és mennyi öröm! Nagyon hálás vagyok, hogy része lehettem az újságnak, hogy munkámmal én is segíthettem. Nagyon köszönöm a kedves olvasók megjegyzéseit, leveleit, hozzászólásait, biztatását, ötleteit.

Így, együtt, közösen építettük a cikkeket, és mindannyian milyen sokat tanultunk. Elindultunk a szóbonctan útján, és azt hiszem erről már leágazni nem fogunk, mert egy nagyon izgalmas és érdekes út. Miért? Mert a magyar nyelv egyszerűen egy kincsesláda, ahol az ember mindig újra meg újra felfedez egy-egy nyelvi gyöngyszemet! Egy kifogyhatatlan kincsesláda. Nagyon hálás vagyok mindenkinek, hogy ezt a gazdagító utat eddig megtették.

Most jön egy forduló, egy átmenet. Az idők, a körülmények változnak, dönteni kell! Új helyzetek előtt állunk, de nem búcsúzom! Mert találkozunk még... Folytatjuk az eszmecsere! Valahol tovább járjuk majd ezt az utat. Addig is, őrizzük ezt a szép magyar nyelvet, és boncolgassuk, játsszunk vele!

*

Például miközben készítettem ezt a cikket, újra megdöbbentem egy kifejezésen: **képes leszek**. Azt már tudjuk, hogy a **KÉP** fogalom milyen fontos a magyarban. A magyar magyaráz, **KÉP**-ekben gondolkozunk. A magyar nyelv túlmutat az **ÉRT**-elmen... Amikor mondunk valamit, tudjuk is, mit **JEL**-ent. **KÉP**-ekben **JEL**-en van az, amit mondunk. Tehát, **képes** vagyok. Meg tudom csinálni, meglesz, kép lesz belőle, akinek képessége van valamire, akinek tehetsége van. Tehetsége, mert **TEHET**. **Képes** vagyok, a **képzeloeröm** segítségével **létrehozok** valamit, teremtek. Ha pedig **KÉP**-zében veszek részt, akkor valószínűleg az eredmény is jobb lesz. Érdekes, mert ha más képem van valamiről, mást látok, akkor azt mondom **MÁSKÉP**-pen gondolkodom. És ha valaki nem érti, amit mondok, **KÉP**-telen megérteni. Egyszerűen nem tud képet festeni maga elé. Nincs kép. Képtelen.

A magyar nyelvvel így lehet játszani, és egyik szó, egyik kifejezés vezet a másikhoz. **Képtelen vagyok ezt bemagolni** - mondja egyik diákom. Nos, gondoltam magamban, ezt is csak egy magyar tudja így kifejezni. Bemagol, tehát gépiesen, szó szerint megtanul valamit. Felszedi a magokat egyenként, egyiket a másik után, akár a madár. **Magol**. Milyen szép a magyar nyelv.

És hogyan mondjuk magyarul azt, hogy tárgyat, építményt, eszközt gondoz, megfelelő állapotban tart? (ti. ez folyik jelenleg itthon, ezért jut ez az eszembe). Rájöttél? **Karbantart**. Amikor valami a karjaink közt van, az jó helyen van, az jó, a kar átölel, véd, óv, vigyáz rád. Tehát

„MAGYAR” ÉLETÜNK SZÍNEI

Budapesti tudósítónk:
Espinosa Dr. Benkó Teri cst.

Hangulat

Most, hogy e sorokat írom, végre itt a tél (január közepe is elmúlt) és icipici hópihéék hullnak. Melankolikus a hangulatom, a kicsi lányom már szépen eszik és mostanában tanul meg mászni, megállíthatatlanul növekszik ő is. Kisfiamnak lassan iskolát kell keresnem... Persze örülök, hogy ilyen szépen fejlődnek, de közben picit szomorkás is vagyok... Furcsa.

Most pedig a HUFIV utolsó számához írok. Mennyi minden történt, hány helyen voltunk, sok eseményről tudósítottunk, élményeinket vetettük papírra. Mi is nőttünk, fejlődünk. És ti kísértetek, „meghallgat-

(vésett levél - kínai művész)

Az argentinai magyar kolónia fáját
mindenkori
tartsa össze egy védő kupola!

amit karban tartunk, azt gondozzuk. **KARBANTART**. Ez a nyelv **egyfolytában** meglep. Micsoda gazdagságot tartalmaz. Csak legyünk képesek megőrizni és átadni! Bárhol a világon, sose felejtjük, kik vagyunk és honnan jöttünk! Legyünk büszkék erre, és **legyünk képesek erre a feladatra!**

Valahol ezt olvastam, ezt is csak magyarul lehet:
„A tehén bonyolult állat... De én megfejtem!”

*

Ami az íróasztalon maradt:

Ezt a verset több olvasó újra és újra átküldte nekem. Ismerjük, sokat jön-megy az Interneten, és úgy gondoltam, záró gondolatként ezt megosztom veletek.

Bencze Imre:

Édes, ékes anyanyelvünk

Kezdjük tán a jó szóval: Tárgy esetben jót. Amde tóból tavat lesz, nem pediglen tót. Egyes számban kő a kő, többes számban kövek. Nőnek nők a többese, helytelen a növek.

Többesben a tő nem tők, szabatosan tövek, Aminthogy a cső nem csők, magyarföldön csövek. Anyós kérdé; van két vőm, ezek talán vövek? Azt se tudom mi a cő, egyes számú cövek?

Csók - ha adják - százával jó, ez benne a jó. Hogyha netán egy puszt kapsz, annak neve csó? Bablevesed lehet sós, némely vinkó savas, Nem lehet az utca hős, magyarul csak havas. Miskolcon, ám Debrecenben, Győrött, Pécsen, Szegeden, Mire mindezt megtanulod, beleőszülsz, idegen!

Agysebész, ki agyat müt, otthon ír egy művet. Tüt használ a mütéhez, nem pediglen tüvet. Munka után füvet nyír, véletlen sem füvet. Vágy fűti a mütősnőt. A mütőt a fütő. Nyáron nyír a tüzelő, télen nyárral füt ő.

Több szélhámost lefüleltek, Erre sokan felfüleltek, Kik a népet felültették, Mindnyájukat leültették. Foglár fogán foglyuk van. Nosza tömni fogjuk. Eközben a fogházból megszökhet a foglyuk. Elröppenhet foglyuk is, hacsak meg nem fogjuk.

Főmérnöknek fáj a feje, vagy talán a fője? Öt perc múlva jó a neje, s elájul a nője. Százados a bakák iránt szeretetet tetetett, Reggelenként kávéjukba rüt szereket tetetett. Helyes, kedves helység Bonyhád, hol a konyhád helyiség. Nemekből, vagy igenekből született a nemiség?

....

A magyar nyelv, remélem meggyőztelek barátom, Külön leges-legszebb nyelv, kerek e nagyvilágon. ■

tatok”, amikor boldog voltam és szépeket írtam, de a szomorkás, néha elgondolkodtató soraimat is megoszthattam veletek.

Sok boldog pillanatot nyújtott nekünk az újság. Ahogy most visszaolvastam egy-egy cikket, életünket kísértette az újság, megházasodtunk, családdá váltunk és így rovatunk családi bloggá alakult. Ti kísértetek, szép hozzászólásokat kaptunk, számunkra új emberek köszöntöttek, mert a Hufi-n keresztül ismeretek meg.

Szerintem az élet, az univerzum olyan, mint egy folyamatos kör, nincs vége sem kezdete, minden és mindenki valamilyen szinten összefüggésben van. Így a Hufi is életünk része, mindannyiunknak és azoknak, akik írtuk és azoknak, akik olvasták. Változásokat hozott életünkben, kísért minket, láthatatlan barátokat kötött össze szerte a világon. Most ez az utolsó szám, és kissé szomorúak vagyunk, de majd jön más idő is, amikor majd átvizsgáljuk a folyamatot - és csak a jó marad meg. Semmi sem vész el, csak átalakul.

Köszönöm Istennek és társaimnak, hogy részese lehettem, köszönöm nektek, hogy olvastatok. A viszontlátásra, ill. viszontolvasásra. **Teri**

Petőfi Sándor: (*)

Magyar történet múzsája,
Vésd soká nyugodott
Vedd föl azt örök tábládra
Vésd föl ezt a napot!

Nagyapáink és apáink
Míg egy század elhaladt,
Nem tevének annyit, mint mink
Huszonegy óra alatt.

Ott áll majd a krónikákban
Neved, pesti ifjúság
A hon a halálórában
Benned lelte orvosát.

És ha jó a zsoldos ellen
Majd bevárjuk, mit teszen
Inkább szurony a szívekben,
Mint bilincs a kezekben!

(*) Petőfi egyik kevésbé ismert verséből (1848. március 15), amely pontosan és tömören kifejezi a sorsdöntő eseménynek a lényegét.

HUNGÁRIA

MAGYAR EGYESÜLET

Pje. Juncal 4250 - (1636) Olivos
☎4799-8437 / Iroda ☎4711-0144

ELNÖK: ZOMBORY ISTVÁN estebanzombory@gmail.com
Választmány: Páros hónapok 3. szerdáján.

Titkárság: Bernáth Erzsébet (Pintyő)
Keddől - péntekig 18 - 21 óra. Szombat 13 - 18 óra.
hungariabuenaosaires@gmail.com

Tartozásának összegét mailen is megérdeklődheti.
Az Egyesületi tagdíjak bankátutalással befizethetők:
Banco de la Provincia de Buenos Aires, Suc. 5080 OLIVOS
Beneficiario: Hungaria CUIT: 30-61506567-2
CBU: 01400380 01508002240916
Cuenta Corriente N°: 022409/1
Kérjük tisztázza mailcímről, kinek a tagdíját fizeti, hány hónapra, és szíveskedjék elküldeni a befizetési szelvény másolatát. E-mailen küldjük a hivatalos nyugta másolatát. Az eredeti átvehető az irodaórakban.

LELKI SARKOCSKA

"Aki nem ébredt önmagára, az mindig kívülről várja sorsának alakulását. Életéért nem ő, mindig mások a felelősek. Mások „varázsszemétől" függ. Aki azonban magára ébredt, tudja, hogy senki más nem lehet felelőssé tenni mindazért, ami vele történik - minden rajta múlik. Van Belső Ereje, Hite - és csakis saját „varázsszemének" hatalmától függ. Itt van, látod, a varázsszem nagy előnye: nemcsak másokat, magunkat is átvarázsoljuk. Akinek látod magad: azzá leszel. Vigyázz! Varázsszemed van!"

Müller Péter (*)

(*) József Attila-díjas író, dramaturg, forgatókönyvíró, előadó